

Gamlaárskvöld helt lögmaður hessa röðu í útvarpinum:

Góðu landsmenn!

At meta um framtíðarvæðingarnar við árslok 1973 tyktist trúfari enn undanfarnu ár, har alheimsviðurskiptin hava ligið í eini legu, sum hóast hon mang an hevur kenst ótrygg, tó hevur havt ymisk løst eyðkenni, har tjóðir og lond vanabundin hava ríkið ein bólkapolitikk, sum ikki hevur verið fyrri knapp fígur broytingum.

Hesi úttanlends viðurskipti hava avgerandi týdning fyrri okkara kor og umstøður, tí nærsum einki samfelag er so viðkvæmt fyrri broytingum í fortreytum sum h'ft fóroyska vegna búskap okkara, sum á týðningarmestu økjum er bundið at gongdini í viðskiftalondunum.

Tað hevur tó eyðkent fóroyskan búskap, at hann se'nastu 15—20 árin ógvuliga væl hevur megnað at laga seg eftir teim broytingum, verð hava, og tá hugsað verður um veiðu- og marknaðarflakindini hesi ár, má e'n viðganga, at broytingarnar hava verið rettuliga stórar.

Hesi tillagingarveini fóroynga geva tí framvegis vónir um, at tað leitur seg gera at verja og økja um búgvð, vit seinnu árin hava bót so munandi.

Men tað stendur greitt, at broytingarnar í lotuni eru av tílikum slag, at tað er e'ns og gomul mynstur kámost burtur, og at tjóðir og statir leitandi illgruna- og ívasom royna at finna ser pláss í nýggjar, mynd ella samróður við aðrar enn áður ella við óðrvís áralagi enn áður.

Útheimurin

Las um degini meting, sum kenur úttanríkis politiskur eygleiðari hevði havt í New York Times. Hon lýsti væl spjadingina og óvissuna, sum er í størum portum av heiminum í dag.

Arabar vunnu ikki hersettu okin' aftur og fóru tí fíggarliga í hernað. Oljuna, sum idnaðarlondunum tørvar, eiga teir, tí skulu sambandsstatirnir í Amerika, Japan og Europa leggja tryst á israelsmenn, skal ikki oljutrot steðga búskaparvøkstri teirra.

Europa og Japan halda seg hava amerikanskan stuðul fyrri neyðini í herðnaðarlaga trygdarpolitikk sín, meðan USA hinvegi fyrri búskaparlaga trygdina nýðast at samvinna við Japan og Europa. Men semjan um handels-, gjaldoyris- og hernaðarmál er so sum so.

Israelsmenn ótast — hóast amerikanska borgin — fyr, at verða teknir á nátt av fíggingda-

FRÆLSI ER EISINI TAÐ AT HAVA TÍÐ

ligum arabarum við russneskum, bretskum og fronskum vápnum, fara teir aftur til markini frá 1967, meðan arabarar valla kenna tola eitt framkomið samfelag undir lið síni til spottan av fáatekradóm'num, sum enn er í summum londum teirra.

Europearar óttast fyrri at stuðla USA í Miðeystri, tí so missa teir oljuna, meðan te'r kundur mist amerikonsku verjuna móttvegis sovjetiskum hermeg'sligum yvirfuta, um teir kundu í andstöðu til USA.

Russar eru ræddir fyrri, at nýggja samband Washingtons við Kina er ráðagerð vend móti Sovjet, og europearar halda, at Washington ráðlegði meira saman við Moskva enn Nato, meðan kríggið stóð á í Miðeystri.

Meðan allur hesin ivi bylgist í leiðandi mótum stórveldanna, er v'ðskiftið teirra millum við at broytast. Kina stendur á gáttini til Europu, og Europa mennir seg og orku sína á ein hátt, sum órógvur og órkmalar beði merikumenn og sovjetbúgvur.

Kreppa?

Menn spyrja tí, um ein kreppa viðvikjandi fíggar- og gjaldoyrisviðurskiptum, leiðsluspurningum og orkumálum er við at taka seg upp, tí teir leiðandi menn í Amerika, Sovjetsamveldinum, Europu og Kina ikki í lotuni duga at sleppa ívasemi og óvissu síni.

Onkur teirra hevur gjørt vart við, at tað gerst neyðugt, at tjóðirnar hevja seg yvir orkukreppur og tjóðskaparlígar kreppur og byrja veruligar samráðingur um felags áhugamál og eina nýggja veraldarskipan.

Í fyrsta lagi rína slíkar ávísingar ikki við, tí ávísar'n sjálvur hevur spelt nationalismunnar og stórveldanna ódámiga spæl, men ávísingin er hugsjónarlíga seð hin beina.

Eingin sleppur endaliga úr hesum tronga eydnast ikki at tala saman um politisku og hugsjónarlígu málini av felags áhuga istaðin fyrri at hoggast um olju og búskap.

Nakni sannleikur, í øllum londum er, at tað roynist ikki bert at hugsa um sjálvan seg og at líta á egna frálíku dygdir.

Arabum ognast eingin sigur, gera teir orsök til heimsfeyndandi framleiðslusteðg, og israelsmenn vinna onga trygd, hevja teir tjóðskaparlígu áhugamálini yvir týðningarmikil livsmál hjá stóru idnaðarlondunum.

V't kunnur tí av rottum vrenta, at hesi lond ikki fáa loyvi at

skapa heimskreppu fíggarliga, setliga tá vit vita, at menn idag kenna øll neyðug fíggarabóð, sum kunnu forða slíkum.

Men givð er, at vit mugu brynja okkum til at bera tær oktu byrðar, sum eina tíð standast av at biða eftir broytingu heimsmyndini og av at laga vinnulív okkara til hennara umstøður. Og at hesar verða óðrvísi enn nú, víla v't m.a. bert tí, at orkukeldurnar, vit nú troyta, ikki eru ótómandi, og at vit mugu finna nýggjar keldur ella fáa betur ráð at troyta verandi.

Samróður

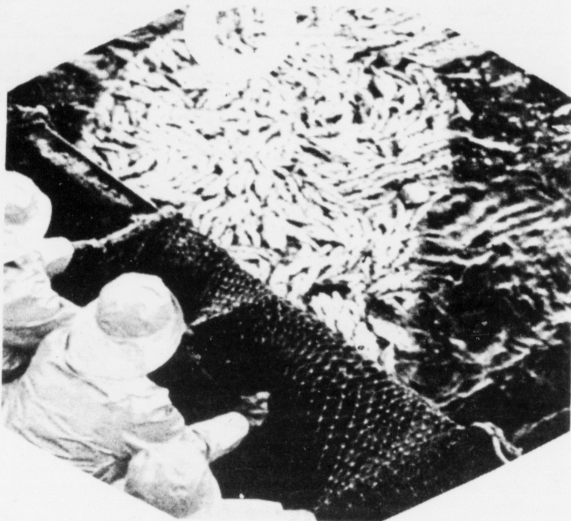
Fóroyingar hava dugað kynstrið at samvinna við aðrar og kent, hvussu neyðugt tað var fyrri okkum at vera í samróði við hinar uttanum okkum, uttan at okkum tó nýttist at elta í einum og øllum.

Tað er í samarbeiðið fyrst við tær tjóðir, ríkisfelagsskapurin fevnir, síðan við h'ni norðanlondini og í vissan mun restina av Europu og lond, v't handelslíga samstarva við, at tað er eydnast at byggeja tað frælsa samfelagið. Fóroyar idag eru vorðnar.

Fitt framkomið samfelag við trygd og frælsi til hin einstaka, eitt samfelag vit fegin liva í, og sum vit uttan at blúgvast tosa væl um hjá øðrum. Vit eru samd um, at hóast stóðið, vit idag standa á, er gott, eru mong brek eftir at beina, men ósamd um hett' og mið til at rökka einum samfelagskarmi, sum er uppafur lýggjari og meira eydnuberandi fyrri e'nsiaka límlin.

Tað er hugsan mín, at tann samarbeiðsháttur, vit hava vunnið við aðrar, hevur givið okkum størri verulígt frælsi til at laga egnar ums.øður og taka egnar avgerðir, enn lítileik' okkara og fjarstöða okkara við fyrsta eygnaðrá heimilar v't.

Serliga um ein hugsaði ser, at vit valdu tær treytir at girða

okkum inni á egnum litlum oki, uttan at stíga fram e'nsamallir ella saman við samsarvsmonn-um, fyrri at ávirka og broyta lívs treytirnar og vilkorini, kki bert hjá okkum, men teirri heild, vit eru partur av.

Sterkt fóroyskt sjálvsálit, stierkur fóroyskur vilji til medavgerð um egna lagnu, og fóroyskur vilji til frælsi liv í djúpastu merking, hevur megnað at mynda hetta rettuliga góða samfelag.

Nýggj met

Í 1973 settu fóroyingar met á mongum av teim økjum, ið mótast við materiellum alnamáti.

Ongantið fyrr framleiddu vit so nógv í nøgd ella v'roi sum heita ár, og ongantið áður loystu vit so krevjandi og kostnaðarmiklar uppgávur sum heita árið.

Búskapur okkara hevði fyrri mun av hækkanði, útflutningsprísum, men var eisini eyðkendur av príshækkingum innanlands og høgum virksemi innan almenna okið. Innflutningurin er tó ikki vaksan samsvarandi síðan 1971, serliga tí spargin er ótt munandi, og tí er gjaldjavnvág okkara framvegis góð.

Útflutningsvirðið vaks v'ð 43% um og røkk upp í 461 mill. kr. ella 139 mill. kr. meir

enn í 1972. Verða skapasølar fyrri 37 mill. kr. í ár og 3 mill. kr. í fjórfrádrignar, er vøksturin í sjálvum útflutningsvirðinum av framleiddum vörum kortini 105 mill. kr. ella umleið 33%.

Veðunøgðin vaks úr 207.000 tons í 1972 upp í 233.000 tons í 1973. Av hesum komu 157.000 tons ella umleið 67% av Norðsjóarleiðunum, ið vit enn eiga so gott sum óskerda atgongd til, og stóru partur av hesum er veiddur við Breiðland ella Danmark í eygsjón.

Á øðrum fjarleiðum trengist meir og meir, og er tí veiðan har nýnkað munandi undantikin Íslandsleiðini, har nakað meir er fingið.

Hagtølini eru ikki nóg gjølla viðgjørd enn, til at vit kunnu siga, um Fóroyaleiðirnar hava givið javnvág ella vøkstur, men helst er talan um vøkstur.

Á samferðslu- og kommunikatiónsøkinum hevur árð verið merkt av framhaldandi úbygg- ing til at samb'nda bygdir, øki og oyggjar við vegum, berghol- um, ferjulegum, brúm, telefon og ravmagni. Stórarbeið, verða framd í hvørjari oyggj og kunnu ikki nevast hvørt sær, men samb'ndingin við brúgv um Streymin sum ein varða yvir strembanini á hesum øki haldi eg, ein kann draga fram. Hetta

